

До кінотеатру? «Додому»

Неділя... Правда чудове слово? Таке затишне і домашнє. Таке повільне і зачароване. Так, як завжди, ледачий студент не хоче нікуди йти. Та й за вікном густий туман і погода так собі, холоднувато. Але робити нічого і треба змусити себе піти до кінотеатру на перегляд фільму «Додому», адже це завдання і ти не зможеш відвертитися, сказавши «я застудився» або «мені погано».

«Боже, як би я хотіла опинитися зараз вдома у батьків. Пити чай та їсти мамин пиріг. Ех, пощастило напевно тій людині у фільмі, адже вона їде додому» - промайнула думка, коли я доїдала неабияк пересолену напівсиру вівсянку. Мрії в сторону, час збиратися. Закутавшись гарненько в шарфик, та так, що тільки очі видно, ходою «королівського пінгвіна» я вийшла на вулицю.

Людей немає. Туман густий. Видимість майже нульова. Ось ... зараз ... вже ось уже ... я почую крики «ЄЄЄЄЖЬЬЬК!», «МЕДВЕЖООНОООК!». Добре що кінотеатр знаходиться в десяти хвилинах і дійти вдалося без особливих ушкоджень. Далі все просто: зустріч з подружками, покупка поп-корну в магазині (адже в кінотеатрі дорого), третій поверх ТРЦ, жарту типу «краще б на ці 85 гривень за квиток, ми сходили в КФС поїсти».

Глядацька зала наполовину повна, чи наполовину пуста, сіли на свої місця, розкрили пачку поп-корну. Куди ж без чергового жарту: «Головне щоб не знайшли «бімбу» і ми досиділи до кінця». Під час реклами глядачі енергійно щось обговорювали, сміялися, жували. І тут ... з початком фільму, настала повна тиша. Ніхто, абсолютно ніхто не шепотівся, не ворухився, навіть подих свого сусіда не можна було почути. Такої тиші в кінотеатрі я ще не зустрічала. Вона стояла до кінця, навіть більше.

Фільм «Додому» (реж. Нарімана Алієва) розповідає про чоловіка на ім'я Мустафа (актор Ахтем Сейтаблаєв). Він приїжджає до Києва, щоб забрати тіло старшого сина, який загинув в АТО (в цю хвилину мені стало соромно за свою ранкову думку, не хотілося б у такий спосіб приїхати додому). Мустафа хоче поховати його згідно з мусульманськими традиціями. Також герой забирає молодшого сина Аліма (актор Ремзі Білялов), який після анексії Криму, всупереч волі батька, хоче залишитися в столиці України. Разом вони проводять багато годин в дорозі, де різниця у сприйнятті життя стає причиною конфліктів. - Вірю... Вірю! І ще раз ВІРЮ! » - хотілося закричати в деяких моментах, адже актори змогли передати емоційність фільму. Ахтему Сейтаблаєву вдалося показати портрет батька, який буває занадто категоричним через свої політичні переконання, тим не менш, в кожному його вчинку криється любов до сина. Зал здригався, коли він кричав на сина, ніби кричать на кожного з глядачів; відчував мурашки, коли він читав молитву; переживав, коли він падав; він не плакав, але його біль читався в очах, тому плакали глядачі.

По грі Ремзі Білялова (молодший син Мустафи) можна сказати що його дебют вдався. Нерозуміння батька, страх перед ним, навіть злість на нього, яка передається в його рухах (особливо в стислих кулаках). Протягом фільму з одного боку він стає м'якше до батька. Але з іншого - вся біль і злість накопичується в ньому (знову ж таки, це видно в нервових рухах його рук) і виливається у фінальній сцені.

Фактична відсутність музики підкреслювала важливість слів, молитов. Саме в такі моменти, зал завмирав повністю, можна було почути тільки важке дихання, а рука з поп-корном просто зависала в повітрі. Кожен хотів вловити головні думки, їх дрібний сенс. Зрозуміти і замислитись.

Коли почалися титри, тиша не зникла. Ще хвилину всі сиділи, не кажучи нічого. Весь наш шостий ряд беззвучно плакав. Плакав ще хвилини три. Так само тихо і мовчки всі почали виходити. А вже дорогою назад розмови про фільм не вщухали ще довго. Ось що значить - «зачепив за живе».